

Arrest

nr. 228 628 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor verzoeker, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 september 2018 België binnen in het bezit van zijn paspoort en verzoekt op 13 september 2018 om internationale bescherming. Op 18 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 april 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 29 januari 1995 geboren in Ain al Hilwah, Libanon. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. Uw voorouders vluchtten in 1948 vanuit Safad naar Libanon. U bent UNRWA geregistreerd en verkreeg bijstand van de organisatie. U deed verschillende jobs waaronder het aanleggen van industriële elektriciteit en schilderen als ook het werken in een bakkerij. U werkte vervolgens als privéchauffeur voor een Libanese familie waar u op 9 juni 2018 ontslagen werd. U besloot dan maar koffie aan een kraampje in het kamp te verkopen. Op 16 juni 2018 kwam een zeker K. D. (...) naar uw koffiekraam, hij was geaffilieerd met A. E. F. (...) die tot de groepering Jabhat al Nusra behoort. Hij vroeg of u wilde samenwerken en informatie over andere kampbewoners doorgeven. U weigerde zijn aanbod. Vijf dagen later kwam hij terug en vroeg u hetzelfde. U weigerde opnieuw waardoor de man geënerveerd raakte en uw bekertjes op de grond gooide. De volgende dag toen u op uw werk kwam zag u dat uw materiaal vernield was. U ging nieuw materiaal kopen en vatte het werk opnieuw aan. Uw vader schakelde de mukhtar en de imam in om eens navraag te doen bij Jabhat al Nusra hoe het probleem opgelost kon worden. Jabhat al Nusra en consoorten ontkenden echter dat ze er iets mee te maken hadden. Twee dagen later, u stockeerde uw materiaal inmiddels in de oude falafelkraam van uw vader, bleek de kraam doorzeefd te zijn met kogels. U besloot niet meer te gaan werken. Een paar dagen later viel de elektriciteit uit in het huis. U ging op inspectie bij de elektriciteitsdoos en u werd op weg hiernaartoe beschoten.

U verliet uw huis op 30 juni 2018 en verbleef bij uw grootvader buiten het kamp. Een week voor uw vertrek ging u uit met uw neef. Jullie werden door vijf jongens tegengehouden. Een van hen vroeg naar uw naam en verzocht u in te stappen in de auto. U weigerde dit en het kwam tot een handgemeen. Ze wilden uw gsm hebben. Ook hier wilde u niet aan toegeven totdat ze u bedreigden met een mes. De jongens namen uw gsm af en gingen weg. U verliet Libanon op 28 augustus 2018. U reisde van Beirut via een transit in Ethiopië en Brazilië naar Bolivia waar u vier dagen verbleef om vervolgens via Brazilië naar Spanje te vliegen. In Spanje werden uw vingerafdrukken genomen waarna u toegang kreeg tot het binnenland met het doel internationale bescherming aan te vragen. U was dit echter niet van plan een reisde verder naar België waar u op 13 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een origineel paspoort, een originele identiteitskaart, een kopie van een document van het Palestijns Volkscomité in verband met uw problemen, twee foto's van de beschadigde kiosk van uw vader en een kopie van een UNWRA registratie formulier neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.4). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U vreest bij terugkeer problemen met de mensen van Jabhat al Nusra omdat u weigerde met hen samen te werken. U kan het CGVS hier niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

Volgens uw verklaringen heeft Jabhat al Nusra samen met IS (Islamitische Staat) de controle over de wijk waarin u woonde als ook over een aantal andere wijken zoals daar zijnde Hotin, Hay Tawareh, Shara Tachtani en Hay Tyre. A. F. (...), B. B. (...), O. S. (...), T. T. (...) en H. A. (...) zijn de kopstukken van de extremistische organisaties in de wijk (CGVS p.13). De man die u aansprak was een handlanger van A. F. (...). U zag er geen graten in om recht in de man zijn gezicht te zeggen dat u niet met terroristische organisaties wilde geassocieerd worden en niet wilde ingaan op zijn voorstel om voor Jabhat el Nusra informatie te verzamelen en door te spelen. Meer nog die man accepteerde uw weigering initieel zonder één enkel probleem. Dit is merkwaardig. U legde nochtans uit dat de organisaties waar u het over had behoorlijk gewelddadig en meedogenloos waren. Zo verklaarde u dat burgers gewoon vermoord werden zonder dat iemand ernaar kraait. Ze werden vervolgens begraven alsof er niets aan de hand was (CGVS p.16). U lichtte toe dat er vier maanden geleden een man vermoord werd door Y. e. A. (...) aangezien die dronken in het kamp rondreed. U haalde eveneens het voorbeeld aan van uw oom die neergeschoten werd door A. F. (...) en S. H. (...) omdat hij zich niet bij hen wilde aansluiten en omdat ze zijn winkel wilden inpalmen aangezien deze zich op een strategische locatie in de wijk bevond (CGVS p.17). Ondanks al deze voorkennis, weigerde u in het gezicht van de man, een handlanger van A. F. (...) om u aan te sluiten. De man kwam even later nogmaals langs en deed u hetzelfde voorstel. U weigerde opnieuw. Ondanks dat uw oom volgens uw verklaringen althans zonder boe of ba neergeschoten werd op straat, werd bij u enkel uw stapeltje bekers op de grond gesmeten (CGVS p.19). Men zou, gezien de voorbeelden die u aanhaalde wel een enigszins een andere reactie van Jabhat al Nusra verwachten indien de door u voorgehouden gebeurtenissen daadwerkelijk zouden zijn voorgevallen. Ondanks dat uw materiaal de volgende dag vernield werd, hetgeen als een waarschuwing kan opgevat worden, vond u het daarenboven klaarblijkelijk geen probleem om opnieuw op dezelfde plaats verder te werken. Dat u niet gealarmeerd werd door wat er gebeurde, gezien de voorkennis die u had, maar gewoon terug op dezelfde plek aan het werk ging, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen als ook de ernst van de door u ingeroepen vrees (CGVS p.19).

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het sowieso weinig geloofwaardig is dat een groepering van het kaliber al-Nusra die klaarblijkelijk geen problemen kent om vrijwilligers te rekruteren, zich in een wijk die ze onder controle houden, zouden wenden tot een eenvoudige koffieverkoper om informatie over inwoners te verzamelen en mensen te ronselen. Welke belangwekkende informatie u zou kunnen bekomen van klanten die een koffie bij u komen kopen blijft ook hoogst onduidelijk (CGVS, p. 12, 14, 15, 18). Volgens uw verklaringen had de groepering u beschoten toen u naar buiten ging om de elektriciteit toevoer te repareren. De groepering had volgens u geknoeid met de elektriciteit om u zo naar buiten te lokken en u vervolgens te kunnen vermoorden. Ondanks dat u beweerde dat de groepering de regio controleerde en deden wat ze wilden, zouden ze nooit bij mensen binnen vallen (CGVS p.20). Ook dit is niet aannemelijk. Het is bovendien niet geloofwaardig dat die mannen zich in dergelijke bochten gaan wringen om een einde aan u leven te maken als u initieel gewoon aan een kraampje zat in een regio die door hen gecontroleerd werd en u in die zin een zeer gemakkelijk doelwit was. Deze denkpiste werd u voorgelegd, u reageerde hierop door te stellen dat de mannen geen commotie in de wijk wilde veroorzaken. Deze uitleg kan niet overtuigen daar u verklaarde dat mensen die dronken waren zomaar neergeschoten werden (CGVS p.20, p.21).

Voorts zijn uw verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingen (DVZ) niet gelijklopend. Zo verklaarde u op de DVZ dat u na uw weigering lastig gevallen werd. Uw koffie materiaal werd vernield, u werd op straat opgezocht en de generator werd uitgeschakeld (zie vragenlijst CGVS). De versie van de

feiten die u op het CGVS vertelde waren iets dramatischer. Op het CGVS verklaarde u immers dat u beschoten werd en bedreigd werd met een mes, gebeurtenissen waar u tijdens het gehoor op DVZ geen melding van maakte. Er werd u nochtans gevraagd bij aanvang van het gehoor op u de hoofdzaken gemeld had bij DVZ en of u aanvulling of opmerkingen wenste te formuleren met betrekking tot het verslag dat er door de DVZ werd opgemaakt. U had niets toe te voegen en u had alles verteld, zo verklaarde u (CGVS p.3). U geconfronteerd met deze omissie verklaarde dat u enkel de hoofdzaken mocht vertellen. Nu kan er aangestipt worden dat een beschieting wel als een relevant aspect kan gekwalificeerd worden in het kader van een vrees voor vervolging. De vaststelling dat u dit niet vermeldde tijdens het interview op DVZ, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Wat betreft het beweerde voorval buiten het kamp, kan er aangestipt dat dit, volgens uw verklaringen althans lijkt voort te vloeien uit de problemen die u in het kamp zou gehad hebben, problemen die hierboven als niet geloofwaardig geapprecieerd werden. Bijgevolg kan er ook weinig geloof worden gehecht aan deze beweerde gebeurtenis. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u die mensen nooit gezien had. Ze vroegen u initieel om in te stappen en vervolgens om uw telefoon. Er is niets in uw verklaringen dat als een concrete indicatie kan beschouwd worden om deze gebeurtenis te linken met uw beweerde problemen in het kamp. Het lijkt er veeleer op dat die gasten het enkel op uw gsm gemunt hadden en niet zozeer op u. U stond daar immers ongewapend en in de minderheid. U werd hiermee geconfronteerd en antwoordde erop dat die personen het deden uitschemeren als een overval. U was er immers van overtuigd dat die jongens aan de mensen in kamp met wie u problemen had te linken waren. U heeft hier echter geen concrete indicaties voor, verder dan de vaststelling dat enkel u en niet uw neef beroofd was, kwam u niet (CGVS p.9). Er kan aangenomen worden dat moest men u daadwerkelijk iets hebben willen aandoen dit de uitgelezen kans was om het te realiseren. Indien dit voorval zich al daadwerkelijk zou hebben voorgedaan kan het enkel beschouwd worden als een eenmalig criminele daad die allerm minst kan leiden tot de conclusie dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Ter staving van uw probleem legt u een document van het 'Palestinian Popular Committee' neer dat uw vader na uw vertrek is gaan aanvragen. Het document is een kopie, hetgeen de bewijswaarde ervan reeds ernstig compromitteert. Het is immers niet moeilijk om dergelijke documenten te vervalsen. Bovendien werd het document op 4 oktober 2018 op vraag van uw vader opgesteld, waardoor het een gesolliciteerd karakter heeft. Uw voorgehouden probleem vond plaats in juni 2018. Het document werd aldus pas vier maanden na het voorval opgesteld, wat weinig overtuigend is. Bovendien kan er slechts waarde gehecht worden aan documenten wanneer deze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen bij u niet het geval is. Uw vader is er verklaringen gaan afleggen, deze werden bevestigd door de sheikh en de imam, beide familieleden van u. Ook dit is niet echt bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van de authenticiteit van het document (CGVS p.15). Voorts staat er in het document weinig informatie over uw probleem. Zo verklaarde u dat erin stond dat u gezocht werd door terroristische groeperingen. Er werd niet eens in vermeld door welke terroristische groepering u gevisieerd werd, evenmin werd er informatie verschaft over de gebeurtenissen die u meemaakte. De reden hier achter is dat de sheikh en de mukhtar schrik hadden hierdoor in de problemen te raken (CGVS p. 14, 15,16). Als zelfs die mensen daar al schrik voor hadden is het niet geloofwaardig dat u zomaar in die man zijn gezicht gaat zeggen dat u weigert samen te werken en hier meerdere keren mee wekomt ook. Bovendien houdt uw bewering weinig steek aangezien deze personen volgens uw verklaringen althans rechtstreeks contact hadden opgenomen met uw beweerde belagers om het probleem op te lossen en het niet verklaart waarom er niet staat aangegeven welke problemen u kende met de anonieme terroristische groepering. Met de foto's van de falafelkraam met gaten erin kan u evenmin de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen. Het CGVS kan uit dergelijke foto's allerm minst opmaken waar en wanneer die foto's genomen zijn, wie en op welk manier die gaten toegebracht zijn en evenmin waarom er gaten in de kraam te zien zijn. deze foto's kunnen immers overal en op elk tijdstip genomen zijn. Uw paspoort en identiteitskaart geven een indicatie wat betreft uw identiteit en afkomst, maar werpen geen ander zicht op de door u aangehaalde asielmotieven. De UNRWA registratiekaart is geen identificatiedocument het toont enkel aan dat u bij UNRWA geregistreerd bent.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur,

materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al Hilwah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

U maakt voorts geen melding van problemen met de Libanese autoriteiten of niet-overheidsactoren. U ging tot het zesde middelbaar naar school en werkte gedurende een drietal jaar als chauffeur voor een Libanese familie (CGVS p.6). Ook uw vader werkt als taxichauffeur en gebruikt hiervoor zijn eigen auto. Uw vader heeft een inkomen waarmee hij de dagelijkse levenskosten kan dekken. In uw ouderlijke huis wonen nog drie ongetrouwde zussen waarvan er twee hogere studies gevolgd hebben en momenteel aan het werk zijn. M. (...) werkt in een bakkerij buiten het kamp en verdient daar maandelijks 600\$ per maand. M. (...) werkt momenteel als onthaalmedewerkster in een meubelzaak waar ze maandelijks 550\$ verdient (CGVS p.5, p.6). U verklaarde verder dat het huis in Ain el Hilweh de eigendom van uw

ouders is (CGVS p.6). Verder heeft u nog twee gehuwde zussen. Eentje van hen woont in het kamp, maar de andere erbuiten. Haar echtgenoot heeft een appartement buiten het kamp kunnen kopen (CGVS p.7). Ook uw grootvader bezit een eigendom buiten het kamp (CGVS p.8). Uit voorgaande kan geconcludeerd worden dat u bij terugkeer naar Libanon op een goed functionerend sociaal netwerk kan rekenen. Uw familie beschikt over maandelijkse inkomsten die hoog genoeg liggen zodat u niet in menonwaardige omstandigheden zou terecht komen. Bovendien was u in staat om de som van 10000\$ neer te tellen om uw reis te bekostigen. Iets minder dan de helft van dit bedrag blijkt spaargeld te zijn. Ook dit is een indicatie dat de financiële situatie van uw familie niet penibel was. Jullie waren immers in staat een spaarcentje op zij te leggen (CGVS p.10).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of

Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers

in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, "par. 2 en 3", van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing" (verzoeker verwijst wellicht naar het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 1, D, tweede lid, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die hij geschonden acht en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, laat verzoeker het volgende gelden:

"Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit LIBANON afkomstig is, als Palestijns UNRWA Vluchteling geregistreerd.

Dat echter dient te worden aangestipt dat deze "UNRWA status" geenszins kan worden gelijkgesteld met de Vluchtelingenstatus van de Conventie van Genève.

Deze status beperkt zich concreet tot materieel steeds uiterst beperkte hulp, die thans mogelijks niet zal kunnen worden verdergezet.

CFR

<https://www.rtl.be/info/monde/international/les-coupees-a-l-unrwa-catastrophiques-pour-les-palestiniens-du-liban-987963.aspx>

(...)

Dat het CGVS tevergeefs stelt dat de verzoekende partij en haar gezin door de naaste familieleden zoals de zussen die werken, zou kunnen worden gesteund en dat het bewijs dat de situatie van het gezin niet penibel was uit het feit dat de verzoekende partij 10 000 dollars aan haar vluchtreis kon besteden afkomstig van spaargeld..

Dat de beweerde mogelijke "steun" van familieleden vooreerst geenszins een schenking is, doch wel een lening die dient te worden terugbetaald. Geen enkel lid van het gezin sensu lato heeft een

voldoende fortuin om het geld zomaar uit te delen. Het spaargeld waarvan sprake is afkomstig van de verkoop van familiejuwelen van vroeger, dat opzij gelegd werd om moeilijke perioden te kunnen facen; Dit betekent ook dat "op" is "op"; Het gaat niet om fondsen die regelmatig door een wedde of bepaalde opbrengsten gealimenteerd worden. Daarom is de hulp ook punctueel, beperkt en terugbetaalbaar. Ook deze gezinsleden die hen voorgeschoten hebben vresen nu of later nood te hebben aan geld daar niets hen garandeert verder te kunnen werken, niet op een of ander moment ziek te geraken...

Verder dient te worden vastgesteld dat de redenering van het CGVS niet kan worden gevolgd: de UNRWA heeft een welbepaald mandaat en opdracht gekregen die moet worden vervuld. Bij gebrek aan dit mandaat te voldoen vervalt de uitsluiting die eraan gepaard gaat;

De informatie van het CGVS is niet meer actueel er wordt inderdaad verklaard dat de UNRWA's deficit gereduceert werd van 446 miljoen dollar naar 21 miljoen dollar;

Voor zover zij ooit actueel is geweest is deze thans volledig verouderd zoals uit het volgend artikel blijkt: (...)

<https://www.trt.net.tr/francais/moYen-orient/2019/05/24/pierre-krahenbuhl-le-deficit-flnancier-de-limrwa-a-atteint-200-millions-de-dollars-1207827>

Dat derhalve vaststaat dat de deficit tien keer groter is dan het CGVS het acht, zodat bezwaarkijk kan worden gesteld dat de beslissing, sowieso op een correcte feitenvinding steunt, ZODAT DE BESLISSING DIENT TE WORDEN Vernietigd.

Hypothetische hulp van familieleden, is niet van aard om de UNWRA van de opgelegde plicht te verheffen; Indien er schrijnende nood is dient de bij stand door de UNRWA te worden geboden en niet door het gezin;

De capaciteit voor de UNRWA zijn opdracht al dan niet nog te vervullen dient te worden gemeten ten aanzien van de bestaande noden van de UNRWA vluchtelingen en niet ten aanzien van hun capaciteit om naar buitenstaande hulp tegeraken;

Zeker reeds wanneer zoals in casu geen grondig ernstig onderzoek plaatsvond nopens de financiële mogelijkheden van het gezin, sensu strictu en sensu lato;

Deze vaststelling volstaat reeds om de beslissing te vernietigen;

Verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS in gebreke blijft de huidige materiële mogelijkheden van de UNRWA te onderzoeken, rekening houdende met de Amerikaanse ingevoerde beperkingen, op kort en middelmatig termijn. Deficit beloopt in mei 2019, 200 000 dollars met als gevolg dat de UNRWA niet meer in staat zou zijn voeding te bezorgen in Gaza vanaf juni 2019, daar waar Gaza uitraard reeds voorrang krijgt tov Libanon!

(...)

<https://oumma.com/plus-dun-mllion-de-palestiniens-de-gaza-vont-manquer-de-nourriture-dici-juin/>
<https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/more-one-million-people-gaza-%E2%80%93-half-population-territory-%E2%80%93-may-not-have>

De beslissing dient derhalve te worden vernietigd en de zaak naar het CGVS teruggestuurd voor nader onderzoek;

Verder dient te worden vastgesteld dat de UNRWA status geen recht tot "bescherming" biedt en a fortiori noch minder tot daadwerkelijke bescherming en in casu tot daadwerkelijke bescherming tegen bedreigingen vanwege politieke facties, bendes, gewapende groeperingen enz Dat de Unrwa alleszins geen steun kan bieden om de veiligheid in de kampen te garanderen, een veiligheid die concreet serieus daalt naargelang de overbevolkingpeil verhoogt;

Dat verzoekende partij evenmin ondervraagd werd nopens de al dan niet mogelijke bescherming die haar door de UNWRA kon worden geboden: verzoekende partij werd heel oppervlakkig ondervraagd en ivm de UNWRA werd het gesprek heel oppervlakkig gevoerd

Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te maken en verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Dat hierbij dient te moeten herinnerd dat artikel 1 D van de conventie van Geneve voorziet dat van zodra vastgesteld wordt dat de UNRWA niet meer in staat is zijn mandaat te vervullen, de aanvrager, die reeds een vluchteling is, van ambsthalfte dient te worden erkend.

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

§ 2. (...)

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt dat:

1. (...)

Nochtans, maakte de dossierbehandelaar nergens de moeite om verzoekende partij te confronteren met de kritiek die in de beslissing te lezen staat, noch om de werkelijke problematiek van elm van de verzoekende partij en en van de verzoekende partij en als gemengd koppel te benaderen en verder, te onderzoeken.

Zodoende worden de hierboven omschreven rechtsbepalingen geschonden.

Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rehtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

De materiële motiveringsplicht is een technisch-juridisch middel om de interne wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole houdt achtereenvolgens in:

- 1. het onderzoek naar het bestaan van de motieven;*
- 2. het onderzoek naar de feitelijke juistheid van de motieven;*
- 3. het nagaan of de motieven juridisch juist zijn;*
- 4. het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.*

Verzoeker is van oordeel dat de beweegredenen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing van het CGVS niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Dat het CGVS geen voldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen uit het dossier en hierbij zijn onderzoeksplicht geschonden heeft.

Het CGVS verwijt de verzoekende partij zich rechtstreeks te hebben durven verzetten toen haar gevraagd werd zich aan te sluiten, ook rekening houdende met de familiale ervaring en de moordgefallen die de verzoekende partij zelf aangehaald heeft.

De verzoekende partij is ervan bewust dat haar weigering inderdaad geriskeerd was maar had ook geen echt andere keuze vermits zij anders meteen in "dienst" had moeten treden, hetgeen zij helemaal niet van plan was.

De verzoekenede partij heeft echter ook heel echt impulsieg gereageerd omdat zij met de vraag verrast was en geen tijd had om alle gegevens koelbloedig te analyseren...

Verder stelt de verzoekende partij dat in casu van haar oom, het geval zeker niet vergelijkbaar was, vermits hij aangesproken werd om zijn locatie af te staan...voor een militaire doeleinde hetgeen hij weigerde.

Sowieso, zelfs hield de reactie van de verzoekende partij een risico, kan deze reactie haar niet worden verweten gelet op de gegeven omstandigheden van verrassing en stress...

Verder had de verzoekende partij geen andere alternatief dan haar kiosk te herstellen en verder door te werken om in haar onderhoud verder te voorzien...

De beschioting van haar kiosk zag zij en begreep zij als een aanmaning.

Dat het CGVS verder het belang van de informatie die de verzoekende partij had kunnen doorgeven als onvoldoende belangrijk om te stellen dat zij de moeite waard waren haar te bedreigen en haar te willen inschakelen.

Dat het CGVS echter verwaarloost dat het kiosk door de verzoekende partij uitgebaat, vrij centraal en goed gelegen was en dat het feit dat aldaar koffie aangeboden werd, vrij gunstig was om de buurt in het oog te houden, om onbekenden op te merken, om een babbeltje aan te knopen en onopgemerkt te converseren en vragen te stellen.

Wegens haar beroep en de ligging en aard van de uitbating kwam de verzoekende partij met een heel groot aantal mensen, die zij grotendeels goed kende, minstens van zicht. De uitbating has zijn abonneés maar ook mensen die gewoon langs kwamen om even gezelschap te hebben en te praten, net als in een café of bar...

De tijd voor een pauze voor een koffie was op zich reeds een aansporing tot gemakkelijk contact.

De bendes zzzij op zoek naar allerlei inlichtingen mbt alle bewoners van het kamp met de bedoeling controle te voeren en accurate inlichtingen te verzamelen over elkeen.

Hoewel zij uiteraard eigen personeel hebben , kunnen zij de wijken niet grondig infiltreren omdat de mensen geen vertrouwen stellen in mensen die hun niet bekend zijn, die aan de wijk vreemd zijn. Dat het kamp waar de verzoekende partij woonachtig was één van de grootste vluchtelingenkamp is in Libanon, naar het aantal vluchtelingen dat er in verblijft maar ook naar de totale oppervlakte.

CFR

(...)

<https://www.unrwa.org/where-we-work/lebanon/ein-el-hilweh-camp>

Het aangevoerd motief houdt geen rekening met de konkrete gegevens van de zaak;

(...)

<https://www.anera.org/stories/ein-el-hilweh-palestinian-refugee-camp-in-lebanon/>

Daarom meent de verzoekende partij aangesproken te zijn geweest.

Dat het CGVS de verzoekende partij verwijt zich bij haar grootvader te zijn gaan onderduiken, omdat het geen veilige plaats was.

Overwegende dat er vooreerst dient te worden opgemerkt dat voor Palestijnen in Libanon nergens een plek bestaat waar de veiligheid 100 % kan worden gegarandeerd;

Evenmin is het mogelijk om zomaar op een andere plek te gaan leven als men er toegelaten is met een vluchtelingenstatus, a fortiori is dat geldig om zich te schuilen ;

Een Palestijn kan zich niet binnen een Libanese wijk vestigen, a fortiori schuilen;

Hij heeft daar niemand die hem kent en die haar zou ontvangen, a fortiori die het risico zou nemen om iemand bij zich thuis te laten onderduiken;

Verzoekende partij is van oordeel dat dit geldig is voor elke Palestijns maar weet het zeker voor haarzelf.

Haar contacten met Libanese waren steeds beperkt en zij kende niemand voldoende om zoiets te vragen.

Materieel had zij geen andere keuze dan bij een familielid die zij 100% kon vertrouwen te gaan."

Wat betreft zijn vermeende nood aan subsidiaire bescherming, wijst verzoeker op de onzekerheid waarin Palestijnse vluchtelingen in Libanon verkeren. Onder verwijzing naar informatie met betrekking tot de situatie in Libanon in het algemeen en die van de Palestijnen in het bijzonder, betoogt verzoeker dat het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna:

UNRWA) zijn verplichtingen niet meer nakomt en dat de verslechterde economische toestand in Libanon bijdraagt tot een groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen. Volgens verzoeker overtreft het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen en is de situatie “overdragelijk”.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt informatie gevoegd met betrekking tot de juridische en socio-economische positie van de Palestijnen in Libanon (stuk 3) en de projecten die de NGO Anera heeft lopen in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh (stuk 4).

2.2.2. Op 9 september 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019 voegt en refereert aan de COI Focus “*Libanon – De veiligheidssituatie*” van mei 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het enig middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

2.3.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. Bovendien werd deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 opgeheven.

2.3.3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.4. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt ten slotte opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepaling,

behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, in de Belgische rechtsorde niet langer directe werking heeft.

2.3.3.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat (iii) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en dat (iv) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al Hilwah erbarmelijk kunnen zijn, uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, dat (ii) verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, en dat (iii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.5. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren te zijn in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh in Libanon en geregistreerd te zijn bij UNRWA. Volgens zijn verklaringen heeft verzoeker Libanon op 28 augustus 2018 verlaten nadat hij in Ain al-Hilweh in de problemen was gekomen met de groepering Jabhat al-Nusra. Verzoeker zou een week aan het werk geweest zijn als koffieverkoper op straat toen hij op 16 juni 2018 bezoek kreeg van een zekere D.K., een handlanger van één van de kopstukken van de groepering Jabhat al-Nusra in zijn wijk, die hem zou hebben gevraagd om samen te werken door informatie over andere kampbewoners door te geven en nieuwe leden te ronselen. Verzoeker zou dit aanbod meteen hebben geweigerd. Toen D.K. vijf dagen later terugkwam met dezelfde vraag, zou verzoeker opnieuw hebben geweigerd. Hierdoor zou D.K. kwaad geworden zijn en

bekers van verzoekers koffiekraam omver hebben gegooid. Toen verzoeker de volgende dag op zijn werkplek aankwam, zou hij gezien hebben dat zijn materiaal vernield was. Daarop zou hij nieuw materiaal zijn gaan kopen en zijn werk opnieuw hebben aangevat. Twee dagen nadat verzoeker zijn materiaal in het oude falafelkraam van zijn vader had gestockeerd, bleek dit kraam volgens verzoeker doorzeefd te zijn met kogels. Verzoeker zou op dit punt besloten hebben om niet meer te gaan werken. Toen een paar dagen later de elektriciteit thuis uitviel en verzoeker en zijn vader naar buiten gingen om de elektriciteitsdoos te inspecteren, zouden zij zijn beschoten. Verzoeker verklaart zijn huis op 30 juni 2018 te hebben verlaten en vervolgens te zijn ondergedoken bij zijn grootvader, die buiten het kamp woont. Twee dagen later zou hij een sms hebben ontvangen waarin gemeld werd dat men hem zelfs buiten het kamp te pakken zou krijgen. Een week voor zijn vertrek zou verzoeker tijdens het uitgaan zijn lastiggevalen door vijf jongeren die hem eerst vroegen om in hun auto te stappen, wat verzoeker weigerde, en vervolgens trachtten zijn gsm te bemachtigen. Hierin zouden zij geslaagd zijn en zij zouden daarop weer zijn weggegaan. Volgens verzoeker werden deze jongeren gestuurd door de personen met wie hij eerder problemen had gekregen in het kamp.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

In casu is de vraag aan de orde of de uitsluitingsgrond van artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het Hof stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het

mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève moet worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Volgens uw verklaringen heeft Jabhat al Nusra samen met IS (Islamitische Staat) de controle over de wijk waarin u woonde als ook over een aantal andere wijken zoals daar zijnde Hotin, Hay Tawareh, Shara Tachtani en Hay Tyre. A. F. (...), B. B. (...), O. S. (...), T. T. (...) en H. A. (...) zijn de kopstukken van de extremistische organisaties in de wijk (CGVS p.13). De man die u aansprak was een handlanger van A. F. (...). U zag er geen graten in om recht in de man zijn gezicht te zeggen dat u niet met terroristische organisaties wilde geassocieerd worden en niet wilde ingaan op zijn voorstel om voor Jabhat el Nusra informatie te verzamelen en door te spelen. Meer nog die man accepteerde uw weigering initieel zonder één enkel probleem. Dit is merkwaardig. U legde nochtans uit dat de organisaties waar u het over had behoorlijk gewelddadig en meedogenloos waren. Zo verklaarde u dat burgers gewoon vermoord werden zonder dat iemand ernaar kraait. Ze werden vervolgens begraven alsof er niets aan de hand was (CGVS p.16). U lichtte toe dat er vier maanden geleden een man vermoord werd door Y. e. A. (...) aangezien die dronken in het kamp rondreed. U haalde eveneens het voorbeeld aan van uw oom die neergeschoten werd door A. F. (...) en S. H. (...) omdat hij zich niet bij hen wilde aansluiten en omdat ze zijn winkel wilden inpalmen aangezien deze zich op een strategische locatie in de wijk bevond (CGVS p.17). Ondanks al deze voorkennis, weigerde u in het gezicht van de man, een handlanger van A. F. (...) om u aan te sluiten. De man kwam even later nogmaals langs en deed u hetzelfde voorstel. U weigerde opnieuw. Ondanks dat uw oom volgens uw verklaringen althans zonder boe of ba neergeschoten werd op straat, werd bij u enkel uw stapeltje bekers op de grond gesmeten (CGVS p.19). Men zou, gezien de voorbeelden die u aanhaalde wel een enigszins een andere reactie van Jabhat al Nusra verwachten indien de door u voorgehouden gebeurtenissen daadwerkelijk zouden zijn voorgevallen. Ondanks dat uw materiaal de volgende dag vernield werd, hetgeen als een waarschuwing kan opgevat worden, vond u het daarenboven klaarblijkelijk geen probleem om opnieuw op dezelfde plaats verder te werken. Dat u niet gealarmeerd werd door wat er gebeurde, gezien de voorkennis die u had, maar gewoon terug op dezelfde plek aan het werk ging, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen als ook de ernst van de door u ingeroepen vrees (CGVS p.19)."

Verzoeker geeft in het verzoekschrift toe dat zijn handelingswijze gewaagd was, maar geeft aan geen andere keuze te hebben gehad vermits hij anders meteen in dienst had moeten treden. Hij verklaart noch verschoont hiermee evenwel waarom hij zijn leven riskeert door rechtuit en compromisloos te weigeren. Men zou toch verwachten dat verzoeker, die zich bewust was van het herhaalde gewelddadige en meedogenloze optreden van Jabhat al-Nusra, een mildere toon aanslaat en op een of andere manier probeert tijd te winnen door zijn medewerking niet bij voorbaat zonder meer uit te sluiten, ook al wou hij vermijden om met de organisatie te moeten samenwerken. Verzoeker had daartoe de gelegenheid, nu K.D. hem allerminst onder druk zette om toe te zeggen en hem de tijd gaf om over zijn voorstel na te denken. Zelfs toen K.D. vijf dagen later terugkwam, informeerde hij eerst bij verzoeker of hij nog meer tijd nodig had om na te denken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Dat verzoeker impulsief zou hebben gereageerd omdat hij door de vraag verrast werd en geen tijd had om alle informatie koelbloedig te analyseren, is derhalve

evenmin aannemelijk. Uit voormelde verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker over voldoende tijd beschikte om zich de potentieel ernstige gevolgen van zijn eerste reactie te realiseren en zijn gedrag aan te passen.

Gelet op de ernst van de dreiging waaraan verzoeker zich blootstelde, kan het excuus dat hij verder moest werken om in zijn levensonderhoud te blijven voorzien niet volstaan om te verklaren of te verschonen dat hij verder werkte op de plaats waar hij eerder werd bedreigd en geen maatregelen nam voor zijn veiligheid. Dat verzoeker de beschieting van zijn kiosk als een loutere “aanmaning” zou hebben begrepen en niet als een serieuze waarschuwing, kan in de gegeven omstandigheden allerm minst overtuigen.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers argumentatie ter verklaring van zijn eigen handelwijze in reactie op de vraag tot samenwerking vanwege Jabhat al-Nusra niet afdoende is, blijft verzoeker verder in gebreke een verklaring te bieden voor de weinig daadkrachtige reactie van Jabhat al-Nusra op zijn weigering. Verzoeker gaat immers voorbij aan de terechte en pertinente overweging in de bestreden beslissing dat de handelwijze van Jabhat al-Nusra niet strookt met de reactie die men van deze groepering kan verwachten op basis van de koelbloedige en meedogenloze liquidaties waarvan hij melding maakte. Het argument dat het geval van verzoekers oom niet vergelijkbaar is, omdat deze werd aangesproken om zijn winkel af te staan, doet geen afbreuk aan het gegeven dat Jabhat al-Nusra er klaarblijkelijk niet voor terugdeinst dodelijk geweld te gebruiken tegen mensen die weigeren zich naar hun wensen te schikken. In dit verband moet nog worden gewezen op volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing, die door verzoeker in het verzoekschrift geheel ongemoeid worden gelaten:

“Volgens uw verklaringen had de groepering u beschoten toen u naar buiten ging om de elektriciteit toevoer te repareren. De groepering had volgens u geknoeid met de elektriciteit om u zo naar buiten te lokken en u vervolgens te kunnen vermoorden. Ondanks dat u beweerde dat de groepering de regio controleerde en deden wat ze wilden, zouden ze nooit bij mensen binnen vallen (CGVS p.20). Ook dit is niet aannemelijk. Het is bovendien niet geloofwaardig dat die mannen zich in dergelijke bochten gaan wringen om een einde aan u leven te maken als u initieel gewoon aan een kraampje zat in een regio die door hen gecontroleerd werd en u in die zin een zeer gemakkelijk doelwit was. Deze denkpiste werd u voorgelegd, u reageerde hierop door te stellen dat de mannen geen commotie in de wijk wilde veroorzaken. Deze uitleg kan niet overtuigen daar u verklaarde dat mensen die dronken waren zomaar neergeschoten werden (CGVS p.20, p.21).”

Verder acht de Raad het net zo min als de commissaris-generaal aannemelijk dat een groepering van het kaliber van Jabhat al-Nusra zich in een wijk die ze onder controle houdt, zou wenden tot een eenvoudige koffieverkoper om informatie over inwoners te verzamelen en mensen te ronselen. Het is hoogst onduidelijk welke belangwekkende informatie verzoeker zou kunnen bekomen van klanten die bij hem een koffie komen kopen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 14, 15 en 18). In het verzoekschrift wijst verzoeker op de centrale ligging van zijn kiosk en op het feit dat hij als koffieverkoper met een groot aantal mensen in contact kwam, maar blijft hij in gebreke te verklaren waarom uitgerekend hij, als buitenstaander, geacht werd Jabhat al-Nusra waardevolle informatie te kunnen verschaffen over mensen die bij hem eenvoudigweg een koffie komen drinken. Verzoeker komt niet verder dan de bijzonder vage en algemene uitleg dat bendes op zoek zijn naar allerlei inlichtingen over alle bewoners van het kamp met de bedoeling hen te controleren.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift bovendien niet in op de in de bestreden beslissing vastgestelde discrepantie tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), noch op de pertinente vaststelling dat hij over geen enkele concrete indicatie beschikt dat de overval waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest buiten het kamp verband houdt met de problemen die hij met Jabhat al-Nusra zou hebben gekend in het kamp. Bijgevolg blijven de volgende pertinente motieven die daarover in de bestreden beslissing worden uiteengezet, en die steun vinden in het administratief dossier, onverminderd overeind:

“Voorts zijn uw verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingen (DVZ) niet gelijklopend. Zo verklaarde u op de DVZ dat u na uw weigering lastig gevallen werd. Uw koffie materiaal werd vernield, u werd op straat opgezocht en de generator werd uitgeschakeld (zie vragenlijst CGVS). De versie van de feiten die u op het CGVS vertelde waren iets dramatischer. Op het CGVS verklaarde u immers dat u beschoten werd en bedreigd werd met een mes, gebeurtenissen waar u tijdens het gehoor op DVZ geen melding van maakte. Er werd u nochtans gevraagd bij aanvang van het gehoor op u de hoofdzaken gemeld had bij DVZ en of u aanvulling of opmerkingen wenste te formuleren met betrekking tot het

verslag dat er door de DVZ werd opgemaakt. U had niets toe te voegen en u had alles verteld, zo verklaarde u (CGVS p.3). U geconfronteerd met deze omissie verklaarde dat u enkel de hoofdzaken mocht vertellen. Nu kan er aangestipt worden dat een beschieting wel als een relevant aspect kan gekwalificeerd worden in het kader van een vrees voor vervolging. De vaststelling dat u dit niet vermeldde tijdens het interview op DVZ, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Wat betreft het beweerde voorval buiten het kamp, kan er aangestipt dat dit, volgens uw verklaringen althans lijkt voort te vloeien uit de problemen die u in het kamp zou gehad hebben, problemen die hierboven als niet geloofwaardig geapprecieerd werden. Bijgevolg kan er ook weinig geloof worden gehecht aan deze beweerde gebeurtenis. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u die mensen nooit gezien had. Ze vroegen u initieel om in te stappen en vervolgens om uw telefoon. Er is niets in uw verklaringen dat als een concrete indicatie kan beschouwd worden om deze gebeurtenis te linken met uw beweerde problemen in het kamp. Het lijkt er veeleer op dat die gasten het enkel op uw gsm gemunt hadden en niet zozeer op u. U stond daar immers ongewapend en in de minderheid. U werd hiermee geconfronteerd en antwoordde erop dat die personen het deden uitschemeren als een overval. U was er immers van overtuigd dat die jongens aan de mensen in kamp met wie u problemen had te linken waren. U heeft hier echter geen concrete indicaties voor, verder dan de vaststelling dat enkel u en niet uw neef beroofd was, kwam u niet (CGVS p.9). Er kan aangenomen worden dat moest men u daadwerkelijk iets hebben willen aandoen dit de uitgelezen kans was om het te realiseren. Indien dit voorval zich al daadwerkelijk zou hebben voorgedaan kan het enkel beschouwd worden als een eenmalig criminele daad die allerm minst kan leiden tot de conclusie dat u nood zou hebben aan internationale bescherming."

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing nergens opgemerkt dat het huis van zijn grootvader geen veilige plaats was om onder te duiken. Het betoog in het verzoekschrift daarover is dan ook niet dienstig.

Wat betreft de stukken die verzoeker heeft neergelegd ter staving van zijn relaas, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Ter staving van uw probleem legt u een document van het 'Palestinian Popular Committee' neer dat uw vader na uw vertrek is gaan aanvragen. Het document is een kopie, hetgeen de bewijswaarde ervan reeds ernstig compromitteert. Het is immers niet moeilijk om dergelijke documenten te vervalsen. Bovendien werd het document op 4 oktober 2018 op vraag van uw vader opgesteld, waardoor het een gesolliciteerd karakter heeft. Uw voorgehouden probleem vond plaats in juni 2018. Het document werd aldus pas vier maanden na het voorval opgesteld, wat weinig overtuigend is. Bovendien kan er slechts waarde gehecht worden aan documenten wanneer deze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen bij u niet het geval is. Uw vader is er verklaringen gaan afleggen, deze werden bevestigd door de sheikh en de imam, beide familieleden van u. Ook dit is niet echt bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van de authenticiteit van het document (CGVS p.15). Voorts staat er in het document weinig informatie over uw probleem. Zo verklaarde u dat erin stond dat u gezocht werd door terroristische groeperingen. Er werd niet eens in vermeld door welke terroristische groepering u gevisieerd werd, evenmin werd er informatie verschaft over de gebeurtenissen die u meemaakte. De reden hier achter is dat de sheikh en de mukhtar schrik hadden hierdoor in de problemen te raken (CGVS p. 14, 15,16). Als zelfs die mensen daar al schrik voor hadden is het niet geloofwaardig dat u zomaar in die man zijn gezicht gaat zeggen dat u weigert samen te werken en hier meerdere keren mee wekomt ook. Bovendien houdt uw bewering weinig steek aangezien deze personen volgens uw verklaringen althans rechtstreeks contact hadden opgenomen met uw beweerde belagers om het probleem op te lossen en het niet verklaart waarom er niet staat aangegeven welke problemen u kende met de anonieme terroristische groepering. Met de foto's van de falafelkraam met gaten erin kan u evenmin de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen. Het CGVS kan uit dergelijke foto's allerm minst opmaken waar en wanneer die foto's genomen zijn, wie en op welk manier die gaten toegebracht zijn en evenmin waarom er gaten in de kraam te zien zijn. deze foto's kunnen immers overal en op elk tijdstip genomen zijn. Uw paspoort en identiteitskaart geven een indicatie wat betreft uw identiteit en afkomst, maar werpen geen ander zicht op de door u aangehaalde asielmotieven. De UNRWA registratiekaart is geen identificatiedocument het toont enkel aan dat u bij UNRWA geregistreerd bent."

Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat de dossierbehandelaar hem op geen enkel ogenblik zou hebben geconfronteerd met kritiek die in de bestreden beslissing kan worden gelezen, vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat verzoeker gevraagd werd de vermeende link tussen de overval buiten het kamp en zijn beweerde problemen met Jabhat al-Nusra te verduidelijken (adm. doss., stuk 5, notities van het

persoonlijk onderhoud, p. 9), dat verzoeker erop werd gewezen dat het voorgelegde document van het 'Palestinian Popular Committee' zeer vaag is (*ibid.*, p. 16), dat verzoeker meermaals gevraagd werd te verduidelijken hoe hij, een koffieverkoper, Jabhat al-Nusra van nut zou kunnen zijn als informant/ ronselaar (*ibid.*, p. 18), dat verzoeker tot tweemaal toe gevraagd werd waarom hij bleef verder werken op dezelfde plaats nadat zijn materiaal werd vernield (*ibid.*, p. 19), dat verzoeker erop gewezen werd dat de reactie op zijn weigering ongewoon is voor een terroristische organisatie die eerder zijn oom op straat had neergeschoten (*ibid.*, p. 19-20), dat verzoeker geconfronteerd werd met de omissie in zijn verklaringen bij de DVZ (*ibid.*, p. 20), en dat verzoeker tot slot ook geconfronteerd werd met het gebrek aan logica wat betreft de door Jabhat al-Nusra gevolgde handelswijze om hem te vermoorden (*ibid.*, p. 20-21). Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat, zo hij niet de gelegenheid zou hebben gehad om tijdens zijn persoonlijk onderhoud een en ander te verduidelijken of te verklaren, hij hoe dan ook de gelegenheid heeft om zich tegen de motieven van de bestreden beslissing te verweren in het kader van onderhavig beroep. Verzoeker reikt evenwel geen argumenten aan die van aard zijn om de hogere weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 14, map met 'Landeninformatie', COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, en materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland en België de door hen beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn al-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds

bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de loutere stelling dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden en de verwijzing in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA, toont verzoeker niet aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand voor hem overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1, D van het Verdrag van Genève “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad wijst er ten andere op dat voormelde door verwerende partij bijgebrachte COI Focus gebaseerd is op meerdere bronnen die van recentere datum zijn dan de informatie waarnaar verzoeker verwijst en betrekking hebben op recentere ontwikkelingen.

Verzoeker toont verder niet aan dat familieleden moeten inspringen omdat UNRWA zijn opdracht niet naar behoren vervult. In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, wordt in hoger weergegeven analyse van de mogelijkheid van UNRWA om zijn opdracht te vervullen geen rekening gehouden met financiële steun die geboden wordt door familieleden. Aan de hand van eventuele financiële noden van zijn gezin kan verzoeker geenszins aantonen dat UNRWA in gebreke blijft de bijstand te verlenen waartoe het krachtens zijn mandaat is gehouden. Een grondig onderzoek van de financiële mogelijkheden van verzoekers gezin is derhalve niet aan de orde.

Het gegeven dat UNRWA geen daadwerkelijke bescherming biedt tegen bedreigingen vanwege politieke fracties, bendes, gewapende groepen, etc. en dat verzoeker evenmin ondervraagd werd over de bescherming die UNRWA al dan niet kan bieden, is *in casu* niet relevant. Verzoeker toont niet aan dat hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond in het kamp waardoor hij gedwongen werd dit kamp te verlaten.

Waar verzoeker voorts informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en de toestroom van Syrische vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad betwist wordt. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar het feit dat de *influx* van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de veiligheidssituatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève bevond of zou bevinden.

Voorts blijkt uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 14 juni 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca

contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Gelet op hetgeen hoger is uiteengezet, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, noch dat UNRWA, gelet op de huidige financiële, socio-economische en veiligheidscontext, niet langer in staat zou zijn om zijn opdracht naar behoren uit te voeren. De Raad besluit aldus dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“U maakt voorts geen melding van problemen met de Libanese autoriteiten of niet-overheidsactoren. U ging tot het zesde middelbaar naar school en werkte gedurende een drietal jaar als chauffeur voor een Libanese familie (CGVS p.6). Ook uw vader werkt als taxichauffeur en gebruikt hiervoor zijn eigen auto. Uw vader heeft een inkomen waarmee hij de dagelijkse levenskosten kan dekken. In uw ouderlijke huis wonen nog drie ongetrouwde zussen waarvan er twee hogere studies gevolgd hebben en momenteel aan het werk zijn. M. (...) werkt in een bakkerij buiten het kamp en verdient daar maandelijks 600\$ per maand. M. (...) werkt momenteel als onthaalmedewerkster in een meubelzaak waar ze maandelijks 550\$ verdient (CGVS p.5, p.6). U verklaarde verder dat het huis in Ain el Hilweh de eigendom van uw ouders is (CGVS p.6). Verder heeft u nog twee gehuwde zussen. Eentje van hen woont in het kamp, maar de andere erbuiten. Haar echtgenoot heeft een appartement buiten het kamp kunnen kopen (CGVS p.7). Ook uw grootvader bezit een eigendom buiten het kamp (CGVS p.8). Uit voorgaande kan geconcludeerd worden dat u bij terugkeer naar Libanon op een goed functionerend sociaal netwerk kan rekenen. Uw familie beschikt over maandelijkse inkomsten die hoog genoeg liggen zodat u niet in mensonwaardige omstandigheden zou terecht komen. Bovendien was u in staat om de som van 10000\$ neer te tellen om uw reis te bekostigen.”

Iets meer dan de helft van het bedrag dat verzoeker voor zijn reis betaalde, blijkt spaargeld te zijn (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoeker laat in het verzoekschrift gelden dat het gebruikte spaargeld afkomstig was van de verkoop van familiejuwelen en dat dit indertijd opzij was gelegd om moeilijke perioden door te komen, doch dat dit niet meer wordt aangevuld met nieuwe middelen. Dit is evenwel een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met

enig begin van bewijs en die niet kan overtuigen. Verzoeker toont niet aan dat zijn familieleden, gelet op de recurrente inkomsten die zij verwerven uit hun respectievelijke professionele activiteiten, niet kunnen sparen en dat de spaarreserves volledig werden uitgeput om zijn vlucht te bekostigen. Dat de geleende som zal moeten worden terugbetaald, is evident, net zoals het feit dat de gezinsleden die dit geld hebben voorgeschooten geen garanties hebben dat ze hun werk altijd zullen behouden of nooit ziek zullen vallen. Verzoeker toont echter niet aan dat dit risico voor hem of voor zijn familie imminent is. Aldus beschouwt de Raad ook het gegeven dat verzoekers familie in staat was om te sparen, als een indicatie dat de financiële situatie van verzoekers familie niet penibel was. Verder wordt er in de bestreden beslissing nog op goede gronden gewezen op het volgende:

“Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Bijgevolg moet verzoeker zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en kan hij hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, maar dient hij concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libanon zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In haar op 9 september 2019 neergelegde aanvullende nota bevestigt verwerende partij dit oordeel op basis van recentere landeninformatie en zet zij desbetreffend het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse

bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van B. B. (...), waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal de hoger weergegeven veiligheidsanalyse steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de gehanteerde informatie verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1, D van het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN